

“मीठे बच्चे- सदा खुसी मा रहने गर। हामीलाई कुनै देहधारीले पढाउँदैन, अशरीरी बाबा शरीरमा प्रवेश गरेर विशेष हामीलाई पढाउन आउनु भएको छ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञानको तेस्रो नेत्र किन मिलेको छ?

उत्तर:- हामीलाई ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिलेको छ आफ्नो शान्तिधाम र सुखधामलाई देख्नको लागि। यी आँखाद्वारा जुन पुरानो दुनियाँ, मित्र-सम्बन्धी आदि देखिन्छ, तिनीहरूबाट बुद्धि निकालिदिनु छ। बाबा आउनु भएको छ- फोहोरबाट निकालेर फूल (देवता) बनाउन। त्यसैले यस्ता बाबाको फेरि आदर पनि गर्नुपर्छ।

ओम् शान्ति। शिव भगवानुवाच, बच्चाहरूप्रति। शिव भगवानलाई सत्य बाबा त अवश्य भनिन्छ किनकि रचयिता हुनुहुन्छ नि। अहिले तिमी बच्चाहरू मात्रै हो जसलाई भगवानले पढाउनु हुन्छ- भगवान-भगवती बनाउनको लागि। यो त हरेकले राम्रोसँग जानेका छन्, यस्तो कुनै विद्यार्थी हुँदैन जसले आफ्नो टिचरलाई, पढाइलाई र उसको रिजल्टलाई नजानेको होस्। जसलाई भगवानले पढाउनु हुन्छ, उनलाई कति खुसी हुनुपर्छ। यो खुसी स्थायी किन रहँदैन? तिमीलाई थाहा छ- हामीलाई कुनै देहधारी मनुष्यले पढाउँदैन। अशरीरी बाबा शरीरमा प्रवेश गरेर विशेष तिमी बच्चाहरूलाई पढाउन आउनु भएको छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन- भगवान आएर पढाउनु हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ- हामी भगवानका सन्तान हौं, उहाँले हामीलाई पढाउनु हुन्छ, उहाँ नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। शिवबाबाको सम्मुख तिमी बसेका छौ। आत्मा र परमात्माको अहिले नै मिलन हुन्छ, यो नबिर्स। तर माया यस्तो छ जसले भुलाइदिन्छ। नत्र त्यो नशा रहनु पर्छ नि- भगवानले हामीलाई पढाउनु हुन्छ! उहाँलाई याद गरिरहनु पर्छ। तर यहाँ त यस्ता-यस्ता पनि छन् जसले बिल्कुलै भुल्छन्। केही पनि बुझेका छैनन्। भगवान स्वयं भन्नुहुन्छ- धेरै बच्चाहरूले यो भुल्छन्, नत्र त्यो खुसी रहनु पर्छ नि। हामी भगवानका सन्तान हौं, उहाँले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। माया यस्तो प्रबल छ जसले बिल्कुलै भुलाइदिन्छ। यी आँखाले यो जुन पुरानो दुनियाँ, मित्र-सम्बन्धी आदि देखेको त्यसमा बुद्धि गइहाल्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले तेस्रो नेत्र दिनुहुन्छ। तिमीले शान्तिधाम-सुखधामलाई याद गर। यो हो दुःखधाम, फोहोरी दुनियाँ। तिमीलाई थाहा छ- विश्व स्वर्ग थियो, अहिले नर्क छ। बाबा आएर फेरि फूल बनाउनु हुन्छ। त्यहाँ तिमीलाई २१ जन्मको लागि सुख मिल्छ। यसको लागि नै तिमीले पढिरहेका छौ। तर पूरा नपढेनाले यहाँकै धन-दौलत आदिमा बुद्धि लट्किइरहन्छ। त्यसबाट बुद्धि निस्कदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- शान्तिधाम, सुखधामतर्फ बुद्धि लगाऊ। तर बुद्धि फोहोरी दुनियाँतर्फ मानौं एकदम टाँसिएको छ। निस्कदैन। बस्न त यहाँ बसेका छौ तापनि पुरानो दुनियाँबाट बुद्धि टुट्दैन। अहिले बाबा आउनु भएको छ- फूल समान पवित्र बनाउनको लागि। तिमीले मुख्य पवित्रताको लागि नै भन्छौ- बाबाले हामीलाई पवित्र बनाएर पवित्र दुनियाँमा लैजानुहुन्छ त्यसैले यस्ता बाबालाई कति सम्मान गर्नुपर्छ। यस्तो बाबामा त समर्पित हुनुपर्छ, जसले परमधामबाट आएर हामी बच्चाहरूलाई पढाइरहनु भएको छ। बच्चाहरूको लागि कति मेहनत गर्नुहुन्छ। एकदम किचडाबाट निकाल्नुहुन्छ। अहिले तिमी फूल बनिरहेका छौ। जानेका छौ- कल्प-कल्प हामी यस्तो फूल (देवता) बन्छौ। मनुष्यबाट देवता बन्न समय लाग्दैन। अहिले हामीलाई बाबाले पढाइरहनु भएको छ। हामी यहाँ मनुष्यबाट देवता बन्न आएका हौं। यो अहिले तिमीलाई थाहा भएको छ, पहिला यो थाहा थिएन- हामी स्वर्गवासी थियौं। अहिले बाबाले बताउनु भएको छ- तिमीले राज्य गथ्यौं, फेरि रावणले राज्य छिन्यो। तिमीले नै धेरै सुख देख्यौं फेरि ८४ जन्म लिंदै लिंदै सौँढी तल उत्रियौ। यो हो नै फोहोरी दुनियाँ। मनुष्य कति दुःखी छन्। कति त भोकभोकै मरिरहन्छन्, कति पनि सुख छैन। जति नै धनवान भए पनि यो अल्पकालको सुख काग विष्टा समान छ। यसलाई भनिन्छ विषय वैतरणी नदी। स्वर्गमा त हामी धेरै सुखी हुन्छौं। अहिले तिमी कालोबाट गोरो बनिरहेका छौ।

अहिले तिमीले बुझेका छौ- हामी नै देवता थियौं फेरि पुनर्जन्म लिंदै लिंदै वेश्यालयमा आइपुगेका छौं। अब फेरि तिमीलाई शिवालयमा लैजानुहुन्छ। शिवबाबाले स्वर्गको स्थापना गरिरहनु भएको छ। तिमीलाई पढाइरहनु भएको छ त्यसैले राम्रोसँग पढ्नुपर्छ नि। पढेर, चक्र बुद्धिमा राखेर दैवीगुण धारण गर्नुपर्छ। तिमी बच्चाहरू हो

रूप-वसन्त, तिमो मुखबाट सदा ज्ञान रत्न नै निस्कनुपर्छ, पत्थर होइन। बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- म रूप-वसन्त हुँ... म परम आत्मा ज्ञानको सागर हुँ, पढाइ सोर्स अफ इनकम हो। पढेर जब वकिल डाक्टर आदि बन्छन्, लाखौं कमाउँछन्। एक-एक डाक्टरले महिनामा लाखौं रूपैयाँ कमाउँछन्। खाने पनि फुर्सत हुँदैन। तिमिले पनि अहिले पढिरहेका छौ। तिमि के बन्छौ? विश्वको मालिक। त्यसैले यस पढाइको नशा हुनुपर्छ नि। तिमि बच्चाहरूमा बातचित गर्ने कति रोयल्टी हुनुपर्छ। तिमि रोयल बन्छौ नि। राजाहरूको चलन हेर्न कस्तो हुन्छ। बाबा त अनुभवी छन् नि। राजाहरूलाई नजरांना दिन्छन्, उनले कहिल्यै हातमा लिदैनन्। यदि लिनु छ भने इशारा गर्छन् सेक्रेटरीलाई दिन। धेरै रोयल हुन्छन्। बुद्धिमा यो ख्याल हुन्छ- यिनीहरूबाट लिएमा यिनलाई पनि दिनु पर्छ, त्यसैले लिदैनन्। कुनै राजाहरूले प्रजाबाट केही पनि लिदैनन्। कुनैले त धेरै लुट्छन्। राजाहरूमा पनि फरक हुन्छ। अब तिमि सत्ययुगी डबल शिरताज राजा बन्छौ। डबल ताजको लागि पवित्रता अवश्य चाहिन्छ। यस विकारी दुनियाँलाई छोड्नु छ। तिमि बच्चाहरूले विकारलाई छोडेका छौ, विकारी कोही पनि यहाँ आएर बस्न सक्दैन। यदि नसोधी आएर बस्छन् भने आफ्नै नोकसान गर्छन्। कसैले चलाखी गर्छन्, कसलाई कहाँ थाहा हुन्छ र! बाबाले देखे पनि नदेखे पनि स्वयं नै पाप आत्मा बन्छन्। तिमि पनि पाप आत्मा थियौ। अब पुरुषार्थबाट पुण्य आत्मा बन्नु छ। तिमि बच्चाहरूलाई कति ज्ञान मिलेको छ। यस ज्ञानबाट तिमि कृष्णपुरीको मालिक बन्छौ। बाबाले कति शुङ्गार गर्नुहुन्छ। उच्च भन्दा उच्च भगवानले पढाउनु हुन्छ त्यसैले कति खुसीसँग पढ्नुपर्छ। यस्तो पढाइ त कुनै सौभाग्यशालीले मात्र पढ्छन् अनि फेरि सर्टिफिकेट पनि लिनु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमिले राम्रोसँग कहाँ पढ्छौ र। बुद्धि भड्किइरहन्छ भने के बन्छौ! लौकिक पिताले पनि भन्नुहुन्छ- यस हालतमा त तिमि फेल हुन्छौ। कसैले त पढेर लाख कमाउँछन्। कसैले त हेर धक्का खाइरहन्छन्। तिमिले फलो गर्नु पर्छ, माता-पितालाई। त्यस्तै जो भाइ-बहिनीहरूले राम्रोसँग पढ्छन्-पढाउँछन्, यही धन्दा गर्छन्। प्रदर्शनीमा धेरैलाई पढाउँछन् नि। पछि गएर जति दुःख बढ्दै जान्छ त्यति मनुष्यहरूलाई वैराग्य आउँछ, फेरि पढ्न थाल्छन्। दुःखमा भगवानलाई धेरै याद गर्छन्। दुःखमा, मर्ने बेलामा हे राम, हाय भगवान भनिरहन्छन् नि। तिमिले त केही पनि गर्नु छैन। तिमिले त खुसीले तयारी गर्छौ। कहाँ यो पुरानो शरीर छुटेपछि हामी आफ्नो घर जान्छौं। फेरि त्यहाँ शरीर पनि सुन्दर मिल्छ। पुरुषार्थ गरेर पढाउने भन्दा पनि अगाडि जानुपर्छ। यस्ता पनि छन्, पढाउनेको भन्दा पढ्नेवालाको अवस्था धेरै राम्रो हुन्छ। बाबाले त हरेकलाई चिन्नुहुन्छ नि। तिमि बच्चाहरूले पनि जान्न सक्छौ। आफूभित्र हेर्नुपर्छ- मभित्र कुनचाहिँ कमी छ? मायाका विघ्नहरूबाट पार जानु छ, त्यसमा फँस्नु हुँदैन।

जसले भन्छन्- माया त धेरै शक्तिशाली छ, हामी कसरी चल्न सक्छौं, यदि यस्तो सोचे भने मायाले एकदम काँचै खाइदिन्छ। हातीलाई गोहीले खायो। यो अहिलेको कुरा हो नि। राम्रा-राम्रा बच्चाहरूलाई पनि मायारूपी गोहीले एकदम निलिदिन्छ। आफूलाई छुटाउन सक्दैनन्। स्वयं पनि सम्झन्छन्- हामी मायाको थप्पडबाट छुट्न चाहन्छौं। तर मायाले छुट्न दिदैन। भन्छन्- बाबा मायालाई भनिदिनुहोस् न, यसरी नपक्र। अरे, यो त युद्धको मैदान हो नि। मैदानमा यस्तो कहाँ भन्छन् र- यिनलाई भन्नुहोस्, हामीलाई मुक्का नहान। म्याचमा कहाँ भन्छन् र- हामीलाई बल नदेऊ। झट्ट भनिदिन्छन्- युद्धको मैदानमा आएका छौ त्यसैले लड। यस्तैगरी मायाले खूब पछाछ। तिमिले धेरै उच्च पद पाउन सक्छौ। भगवानले पढाउनु हुन्छ, कम कुरा हो र! अहिले तिमो चढ्ती कला हुन्छ- नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। हरेक बच्चाहरूले सोख राख्नुपर्छ- भविष्य जीवन हीरा जस्तो बनाऔं। विघ्नहरूलाई मेटाउँदै जानु छ। जसरी भए पनि बाबाबाट वर्सा लिनु नै छ। नत्र हामी कल्प-कल्पान्तर फेल हुन्छौं। मानौं, कुनै धनवानको बच्चा छ, पिताले उसलाई पढाइमा रोक्छन् भने भन्छ- मलाई यो लाख पनि के काम। हामीलाई त बेहदका बाबासँग विश्वको बादशाही लिनु छ। यो लाख-करोड त सबै भस्मीभूत हुनेवाला छ। किन की दबी रहेगी धूल में, किन की जलाये आग... सारा सृष्टिलाई आगो लाग्नु छ। यो सारा रावणको लंका हो। तिमिहरू सबै सीता हो। राम आउनु भएको छ। सारा धर्ती एक टापू हो। यस समय हो नै रावण राज्य। बाबा आएर रावण राज्यलाई समाप्त गराएर तिमिलाई राम राज्यको मालिक बनाउनु हुन्छ। तिमिलाई त भित्र अथाह खुसी हुनुपर्छ। गायन गरिएको छ अतीन्द्रिय सुख सोध्नु छ भने बच्चाहरूसँग सोध। तिमिले प्रदर्शनीमा आफ्नो सुख बताउँछौ नि। हामीले विश्वलाई स्वर्ग बनाइरहेका छौं। श्रीमत अनुसार विश्वको सेवा गरिरहेका छौं। जति-जति श्रीमतमा चल्छौ, त्यति तिमि श्रेष्ठ बन्छौ। तिमिलाई मत दिने त धेरै निस्कन्छन् त्यसैले त्यो पनि पहिचान गर्नु छ, सम्हाल्नु छ। कहाँ-कहाँ माया पनि गुप्त रूपमा प्रवेश हुन्छ। तिमि विश्वको मालिक बन्छौ, भित्र धेरै खुसी रहनु पर्छ। तिमिले भन्छौ- बाबा हामी हजुरसँग स्वर्गको वर्सा लिन आएका हौं। सत्यनारायणको कथा सुनेर हामी नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बन्छौं। तिमिहरू सबैले हात उठाउँछौ- बाबा हामीले हजुरसँग पूरा वर्सा लिएर नै

छोड्छौं, नत्र हामीले कल्प-कल्प गुमाउने छौं। कुनै पनि विघ्नलाई हामीले उडाइदिन्छौं, यति बहादुरी चाहिन्छ। तिमीले यति बहादुरी गरेका हो नि। जसबाट वर्सा मिल्छ उहाँलाई कहाँ छोडिन्छ र। कुनै त राम्रोसँग टिके, कुनै फेरि भागन्ती भए। राम्रा-राम्रालाई पनि मायाले खायो। अजिंगरले खायो, सारा निल्यो।

अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— हे आत्माहरू, धेरै प्यारले सम्झाउनु हुन्छ। म आएर पतित दुनियाँलाई पावन दुनियाँ बनाउँछु। अब पतित दुनियाँको अन्त्य सामुन्ने खडा छ। अहिले मैले तिमीलाई राजाहरूको राजा बनाउँछु। पतित राजाहरूको पनि राजा। सिंगल ताजधारी राजाले डबल ताजधारी राजाहरूलाई किन शिर झुकाउँछन्? आधाकल्पपछि जब यिनीहरूको त्यो पवित्रता उड्छ, अनि रावण राज्यमा सबै विकारी र पुजारी बन्छन्। त्यसैले अहिले बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ— कुनै लापर्बाही नगर। नबिर्स। राम्रोसँग पढ। सधैं क्लासमा आउन सक्दैनौं भने पनि बाबाले सबै प्रबन्ध गरिदिन सक्नुहुन्छ। ७ दिनको कोर्स गर, जसबाट मुरलीलाई सहज बुझ्न सकियोस्। जहाँ जाऊ, केवल दुई शब्द याद गर। यो हो महामन्त्र। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। कुनै पनि विकर्म वा पाप कर्म देह-अभिमानमा आउनाले नै हुन्छ। विकर्महरूबाट बच्नको लागि बुद्धिको प्रीति एक बाबासँग नै लगाउनु छ। कुनै देहधारीसँग होइन। एकसँग बुद्धिको योग लगाउनु छ। अन्त्यसम्म याद गर्नु छ तब कुनै विकर्म हुँदैन। यो त सडेको देह हो। यसको अभिमान छोडिदेऊ। नाटक पूरा हुन्छ, अब हाम्रो ८४ जन्म पूरा भयो। यो पुरानो आत्मा, पुरानो शरीर हो। अहिले तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ। फेरि शरीर पनि सतोप्रधान मिल्छ। आत्मालाई सतोप्रधान बनाउनु छ— यही धुन लागिरहोस्। बाबाले केवल भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर। केवल यही ख्याल राख। तिमीले पनि भन्छौं नि— बाबा हामी पास भएरै देखाउने छौं। जानेका छन्— क्लासमा सबैलाई स्कलरशिप त मिल्दैन। फेरि पनि पुरुषार्थ त धेरैले गर्छन् नि। तिमीले पनि सम्झन्छौं— हामीले नरबाट नारायण बन्ने पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ। कम किन गर्ने? कुनै पनि कुराको पर्बाह छैन। योद्धाले कहिल्यै पर्वाह गर्दैनन्। कोहीले भन्छन् बाबा धेरै तुफान, सपना आदि आउँछन्। यो त सबै हुन्छ। तिमीले एक बाबालाई याद गरिराख। यी दुस्मनहरूमाथि विजय पाउनु छ। कुनै समय यस्ता यस्ता सपना आउँछन् न मन, न चित्त। यस्तो यस्तो रोकावट आउँछ। यो सबै माया हो। हामीले मायालाई जित्छौं। आधाकल्पको लागि दुस्मनबाट राज्य लिन्छौं, हामीलाई कुनै पर्बाह छैन। बहादुरले कहिल्यै आनाकानी गर्दैनन्। लडाइँमा खुसीले जान्छन्। तिमीले त यहाँ धेरै आरामसँग बाबाबाट वर्सा लिन्छौं। यो छी-छी शरीर छोड्नु छ। अब जान्छौं स्वीट साइलेन्स होम। बाबा भन्नुहुन्छ— म आएको हुँ, तिमीहरूलाई लैजान। मलाई याद गर्यौं भने पावन बन्छौं। अपवित्र आत्मा जान सक्दैन। यो हो नयाँ कुरा। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) विकर्महरूबाट बच्नको लागि बुद्धिको प्रीति एक बाबासँग लगाउनु छ, यस सडेको देह-अभिमानलाई छोडिदिनु छ।

२) हामी योद्धा हौं, यस स्मृतिबाट मायारूपी दुस्मनमाथि विजय प्राप्त गर्नु छ। त्यसको पर्बाह गर्नु छैन। मायाले गुप्त रूपमा धेरै प्रवेश गर्छ। त्यसैले त्यसलाई चिनेर बच्नु छ।

वरदान:- ज्ञान कलश धारण गरेर प्यासीहरूको प्यास मेटाउने अमृत कलशधारी भव
वर्तमान समय धेरैजसो आत्माहरू प्रकृतिको अल्पकालका साधनहरूसँग आत्मिक शान्ति प्राप्त गर्नको लागि बनेका अल्पज्ञ स्थानहरूबाट, परमात्म मिलन मनाउने ठेकेदारहरूबाट थाकेका छन्, निराश भएका छन्, सम्झन्छन्— सत्य कुनै अरु नै छ, प्राप्तिमा प्यासी छन्। यस्ता प्यासी आत्माहरूलाई आत्मिक परिचय, परमात्म परिचयको यथार्थ थोपाले पनि तृप्त आत्मा बनाउँछ। त्यसैले ज्ञान कलश धारण गरेर प्यासीहरूको प्यासलाई मेटाऊ। अमृत कलश सदा साथ रहोस्। अमर बन र अमर बनाऊ।

स्लोगन:- मिलनसार हुने कलालाई लक्ष्य बनायौं भने सहज सम्पूर्ण बन्छौं।

